

A portrait of a woman with short, wavy brown hair and bangs. She is looking directly at the camera with a slight smile. She is wearing a dark blazer over a light-colored top. The background is a soft, out-of-focus light blue and white.

မျစ်

ပထမဆုံး တတိယလူ

"ဂျိမ်း"

ဝင်းလက်သော လျှပ်စီးကြောင်းတစ်ခုနောက်မှာ စူးရှကျယ်လောင်သော မိုးခြိမ်းသံက ကြောက်ခမန်း လိလိ မြည်ဟီးသွားသည်။ ။

အပြီးတကြီးရွာချနေသော မိုးသည်းသည်းအောက်မှာ ညက မည်းမည်းမှောင်လျက်ရှိကာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုပင် လူလုံးပျောက်၍ အခိုးအငွေ့တစ်ခု ဖြစ်သွားလေပြီလားဟု ထင်ယောင်မှားဖွယ် ရှိလေသည်။ ။

ရင်ခွင်ထဲမှာ သားငယ်ကို ပွေ့ထားလျက်ရှိတာ သိထားပေမယ့် စိတ်မချနိုင်စွာ မကြာခဏ ထွေးညစ် ကြည့်မိသည်။ ။

တဟီးဟီး တိုက်ခတ်နေသည့် လေသံ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်နေသော မိုးစက် များ ...

ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်...

ခြေဖဝါးနုမှာ စူးခနဲ မျက်ခနဲ ဘာတွေ ဆူးဆူးရှရှခြေလှမ်းကို တစ်ချက်မှ အရှိန်မလျှော့နိုင်ဘဲ နောက် လှည့်မကြည့်စတမ်း သူမ ပြေးနေမိသည်။ ။

သူတို့ လက်မှာ ပြန်လည်ကျရောက်သွားသည် နှင့် သားလေးနဲ့ သူမ ခွဲရတော့မည်။ သူတို့ တွေ သားလေး ကို သူမ ရင်ခွင်ထဲက အတင်းဆွဲယူကြတော့မည်။

ပြေး ... ပြေး...

မိုးကြီးလေထန်...

မုန်တိုင်းရဲ့ ညတွေမှာ ကြောက်အားပိုတတ်လွန်းခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် မှောင်နဲ့ မည်းမည်း ကြမ်းတမ်းသော မုန်တိုင်းညမှာ လူသူကင်းဝေးနေသည့် သစ်တောအစပ် တောင်ပတ်လမ်းပေါ်မှာ အင်တိုက် အားတိုက် ပြေးလွှားနေခဲ့ရပြီ။

အို... ကားမီးရောင်တွေ...

သူတို့ လိုက်လာကြပြီ။

သူမ သစ်တောတွေထဲ လှည့်ပြေးဝင်သည် ။

ကြည့်စမ်း ... ဒါ ... ဒါ... သူ သေဆုံးခဲ့တဲ့ နေရာ...

သူမရဲ့ လက်ပေါ်မှာ သူ အသက်ဆုံးပါးသွားခဲ့တဲ့ နေရာ။

"ကိုဘုန်းမြတ်မင်း၊ ရှင်... ရှင် ဒီနားမှာ ရှိနေတယ်မို့လားဟင်၊ ငွေရည်တို့ သားအမိကို ကာကွယ်ပေးပါဦး ကိုရယ်၊ ငွေရည်လေ... ငွေရည်သားလေးကို မခွဲပါရစေနဲ့ ၊ သူတို့ သားလေးကို ငွေရည်ဆီက ခွဲထုတ်ခေါ် မသွားနိုင်အောင် ရှင် ကာကွယ်ပေးပါနော်... ငွေရည်ကို ကယ်ပါဦးရှင်"

ငွေရည် သားလေးကို ကာကွယ်ပတ်ခြံထားသည့် အကာအကွယ်တွေကို မိုက်မဲစွာ ခွာချလိုက်သည် ။

ထိုစဉ်...

ဝင်းခနဲ လျှပ်ရောင်တစ်ချက်ကြောင့် သားမျက်နှာ ဝင်းဝင်းလေးကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

မိုးစက်တို့ ထိမှန်လို့ သားလေး လူးလွန့်လာတာကို ကျစ်လျစ်စွာ

ထွေးဖက်၍ သူ့ရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းတို့ ကို ရက်စက်စွာ ဖဲ့ခြွေသွားခဲ့သည့် သစ်ပင်မြင့်ကြီးကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မော့ကြည့်မိ၏။

ကားမီးရောင်တွေ အနီးရောက်လာတာကို ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ ကာကွယ်ပေးမည့် သူကိုသာ နှုတ်မှ တဖွဖွ တမ်းတရင်း...

"ကာကွယ်ပေးပါ ကိုရယ်...၊ သူတို့ ... သူတို့ လာနေကြပြီ၊ ငွေရည်တို့ သားအမိကို ရှင် ဘယ်လိုမှ ပစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငွေရည် ယုံတယ်၊ ဟုတ်တယ်မို့လားဟင်"

သူမ ရူးသွားပြီးလား...

မိုးသည်းညမှာ ကြောက်အားပို၍ သူမ ရူးသွားခဲ့ပြီလား။

မရူးဘူး...

အို...

ငွေရည် ရူးလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငွေရည် သားလေးဘဝကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရဦးမှာ ...

"မေမေ... မေမေ"

တစ်စုံတစ်ယောက်က လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ငွေရည် ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသည် ။

သားလေးက သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ...

"မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ ပြီးတော့ မေမေ ငိုလည်း ငိုနေတယ်"

"သား ... သားလေး"

သူ့မျက်ရည်တွေကို တယုတယသုတ်ပေးနေသည့် သားကိုယ်လုံးလေးကို ငွေရည် တအားပွေ့ဖက်ထား လိုက်သည်။ ။

စားပွဲပေါ်က နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ည ဆယ်နာရီခွဲတော့မည်။

ညဦးကတည်းက မိုးရောလေပါကျနေသည့် ရာသီဥတုက အနည်းငယ်လျှော့ကျသွားသည် မှ လွဲ၍ လုံးဝ တိတ်သွားခြင်း မရှိသေး။

"ဆယ်နာရီတောင် ခွဲတော့မယ်၊ သားလေး စာကျက်ပြီးသွားပြီလား"

"ပြီးပြီ၊ သားသားလေး ချမ်းလို့ အနွေးထည်တောင် ယူဝတ်လိုက်သေးတယ်၊ ဒီမှာ မေမေ့ဖို့ အနွေးထည်"

လိမ္မာလိုက်တဲ့ သားလေး...

သားရဲ့ ပါးလေးကို ငုံနမ်း၍ ငွေရည် သားလေးပေးတဲ့ အနွေးထည်ကို ဝတ်လိုက်သည်။ ။

အမေတစ်ခု၊ သားတစ်ခုမို့ နေ့ဘက် ငွေရည် ဘယ်လောက် အလုပ်ပင်ပန်း ပင်ပန်း၊ သားလေး စာကြည့်ချိန်ဆို သားကို စာပြပေးပြီး သားစာကျက်တော့ တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ ငွေရည်က အနားမှာ စောင့်ရင်း အိပ်ပျော်တတ်ခဲ့သည်။ ။

"မေမေ... မေမေက မိုးတွေသည်းတိုင်း ခဏခဏ ငိုတတ်တာ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သားသားလေးရယ်၊ မေမေက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီတိုင်းပဲ၊ လာ... အိပ်ရအောင် နော် သား"

သားလေးက တတိယတန်းကျောင်းသားအရွယ်လေးပေမယ့် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပါးနပ်လွန်း သည် ။

ငွေရည် ပြောတာကို သူ သဘောမကျပါ။

"ငွေရည်တို့ သားအမိကို ကာကွယ်ပေးပါတဲ့ ၊ ဘုန်းမြတ်မင်းတဲ့ ၊ သားသားလေးကိုလည်း ခေါ်တယ်"

ငွေရည် အတင်းသိပ်နေတဲ့ ကြားက သားလေးက အတင်းထထိုင်သည် ။

"မေမေ ငယ်ငယ်တုန်းက သားသားလေးနဲ့ ဖေဖေက မေမေနဲ့ တူတူရှိနေလို့ လားဟင်"

စကားတတ်လွန်းတဲ့ သားရဲ့ အမေးကို ငွေရည် မပြောတတ်ပေ။

"မေမေ"

"ဟင်"

"လူကြီးဆိုတာ မညာရဘူးလေ၊ မေမေညာရင် သားသားလေးလည်း ညာတတ်မှာ ပေါ့"

"သားရယ်"

ငွေရည် ထထိုင်၍ သားလေးကို မြတ်နိုးစွာ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပိုက်ထားလိုက်မိသည် ။

"ဒါတွေ သားသားလေး သိသင့်တဲ့ အခါကျတော့ မေမေ ပြောပြပါ့မယ် သားသားလေးရယ်၊ မေမေ ဟာလေ သားသားလေးနဲ့ မေမေ ခုလို မ

ခွဲမခွာနေနိုင်ဖို့ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံပြီး ဒီဘဝရောက်အောင် ကြိုးစား
ခဲ့ရတာ၊ မေမေ့ဘဝဟာ သိပ်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖို့ ကောင်းခဲ့တယ်၊ ခုချိ
န်ထိ မေမေ့ရင်ထဲမှာ သောကတွေ မငြိမ်း နိုင်သေးဘူး၊ မေမေလေ သား
သားလေးကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ သားသားလေးကို မေမေ သိပ်ချစ်တယ် "

သူမ ငိုတော့ သားသားလေး ခပ်ငိုငိုလေး ရှိနေသည် ။

ဒီနေ့ချိန်ထိ ငိုတာတောင် မျက်ရည်မကျအောင် ငိုတတ်တဲ့ သားလေး

။

စိတ်ဓာတ်မကြာတာရော၊ ငွေရည့်ကို ချစ်တာရော...

အားလုံးတူတဲ့ ဖအေတူသားလေး...

ကိုရယ်... ရှင်သာ အနားမှာ ရှိရင် ငွေရည်နဲ့ သားလေးရဲ့ ဘဝ ဘယ်
လောက်ငြိမ်းချမ်းလိုက်မလဲ။

ရှင်ရော သားလေးကို ဘယ်လောက်ထိချစ်ရှာလိုက်မလဲ။

ရှင်ကို ငွေရည် တမ်းတခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေ ကြာခဲ့ပါပကော...

"မောင်မြတ်ကိုမင်း၊ အဘ ဦးဘုန်းမြတ်မင်း၊ ၁၉... ခုနှစ်၊ ဒုတိယတ
န်း စာသင်နှစ်အတွက် ပထမဆု ယူရန် စင်ပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် "

"ဖြောင်း... ဖြောင်း"

လက်ခုပ်တီးရင်း ငွေရည် လက်ကလေးတွေ တုန်နေသည် ။

ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးနှင့် လည်ကတုံးလက်ရှည်အဖြူလေးကို ကြယ်သီး
စုံတပ်၍ ဝတ်ထားသည့် သားလေး ဆံနွယ်လေးတွေက ကရင်မိလူးပေး
ထားသည် မို့ သေသပ်စွာ ပြောင်လက်နေသည်။

ဖအေလိုပဲ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် မေရိုးကျပုံချင်းပါ လိုက်
တူနေတာမို့ သားမျက်နှာလေးက တည်တည်ခုံခုံလေး။

"မြတ်ကိုမင်းတဲ့ ၊ နာမည်လေးက ချစ်စရာလေးနော်"

"ကလေးလေးက ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"

မစဲနိုင်သော လက်ခုပ်သံတွေကြားမှာ ချီးမွမ်းသံတွေကိုပါ ကြားနေရ
၏။

"မေမေ"

"သား"

ဓာတ်ပုံရိုက်ချက်တွေကြားမှာ သားလေးကို သူမ ပြေးချီလိုက်တော့
လည်း ဖလက်ရောင်က ဝင်းခနဲ။

အခမ်းအနားပြီး၍ သားလေးလက်ကို ဆွဲ၍ ထွက်လာတော့...

"ဟဲ့"

"ဟာ"

တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိကာ မြတ်ကိုမင်း လက်ထဲက ဆုရ
သည့် ပစ္စည်းများ နှင့် တံဆိပ်တွေပါ ပြုတ်ကျကုန်သည်။

ငွေရည် ဘာကိုမှ သတိမထားမိဘဲ ပစ္စည်းတွေကို ကမန်းကတန်း ငဲ့
ကောက်ပြီး ပြန်အမော့...

"ဟင်"

သားနဲ့ ဝင်တိုက်မိသည့် ရွယ်တူကောင်မလေးက သားမျက်နှာကို ဂျစ်ကန်ကန်၊ ပေစောင်းစောင်းကြည့် လို့ ...

"ဟေ့... မြတ်ကိုမင်း၊ ပထမဆုရတယ်ဆိုပြီး သိပ်ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့ ၊ နောက်နှစ်ကျ အဲဒီဆု ငါရအောင်ယူ ပြမယ်၊ ကြည့်ထား"

"နင့်ဟာနင် ဘာဆုယူယူ ယူပေါ့၊ ဘာလို့ ငါ့ကို ရန်စရတာလဲ၊ ကဲ..."

"အို... သား"

အားနဲ့ လွဲချလိုက်သည့် သားလက်ကို ငွေရည် အမိအရ ဆွဲထားလိုက်သည် ။

"ဟာ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ မီးမီး"

အသံကြောင့် ငွေရည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဟင်... နင်... ငွေရည်..."

"သက်ဦး"

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေးကြောင်၍ အတန်ကြာ ကြည့်နေမိကြသည် ။

ပထမဆုံး သတိဝင်လာသူက သက်ဦး...

သူ အံ့သြမထင်မှတ်လွန်းစွာ နှုတ်ခမ်းသားတွေပါ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် မြတ်ကိုမင်းလေးကို ပြူးတူးပြတ် ငုံ့ကြည့်၏။

"ဒါ... ဒါ..."

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့သားလေ၊ မြတ်ကိုမင်းတဲ့ "

"ဘာ"

သက်ဦး ယောင်ရမ်း၍ ခေါင်းခါနေသည်။ ။

သူ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်သည့် ပုံ။

"သူက ဘုန်းမြတ်မင်းနဲ့ ဘယ်လို..."

"ဘုန်းမြတ်မင်းက သူ့အဖေပေါ့၊ သူက ငါ့သား"

သက်ဦး ငွေရည်ကို မမြင်ဖူးတဲ့ လူလို စူးစိုက်ငေးမောကြည့်သည်။ ။

သူ သိထားခဲ့သည့် အတိတ်မှာ ငွေရည်က ပင်တိုင်စံ ထိပ်ထားလေး
သာ။

ငွေရည်မျက်နှာကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထိန်းကာ သားလက်ကိုဆွဲ၍ သူ
တို့ရှေ့က ထွက်ခဲ့သည်။ ။

"ငွေရည်... ငွေရည်... ခဏ"

ကားတံခါးဖွင့်ထားသည့် ငွေရည်လက်ကို သူ အုပ်ကိုင်တော့ ငွေရည်
လက်ကို ရုတ်ပစ်လိုက်၏။

"နင် ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်၊ အရင်တုန်းက နင် ဘယ်မှာ လဲ၊ သူတို့
ရော..."

"နင် မေးတာတွေ ငါ ဘာမှ မဖြေနိုင်သေးဘူး သက်ဦး"

ငွေရည် လက်ကောက်ဝတ်လှလှလေးမှာ ပတ်ထားသည့် နာရီကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

"ငါ အလုပ်ချိန် နီးနေပြီ၊ သွားတော့မယ်"

"ငွေရည်... နင် အဲဒီလောက်ထိ ပြတ်သားနေပြီလား၊ နင့်ကြောင့် ငါ့
ဘဝရဲ့ နှစ်တွေအများကြီး အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လွင့်မျောခဲ့ရတာ၊ အဲဒါ နင် နည်း
နည်းလေးမှ မတွေးမိဘူးလား"

ငွေရည် ကားတံခါးကို ပိတ်၍ စက်ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"ဟိုမှာ နင့်သမီး မျှော်နေတယ် သက်ဦး"

"ငွေရည်"

ငွေရည်ရဲ့ ကားလေး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အထိ သက်ဦး ကျောက်ရပ်ကြီးလို ရပ်နေမိဆဲ။

ခြေသလုံးထိသာရှိသော နက်ပြာရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံပေါ်မှာ ကျောက်စိမ်းရောင် ကုတ်အင်္ကျီအရှည် ကို ထပ်ဝတ်ထားသည့် ငွေရည်မျက်နှာလေးက ဆံပင်တွေကို နောက်နားမှာ ခပ်တွဲတွဲလေး သိမ်းထုံး၍ ဆံမြိတ် ပါးလေးချထားပုံက မရိုင်းမယဉ်လေးနှင့် အနောက်တိုင်းဆန်သလိုလို...

မြန်မာဟန်လည်း မပျောက်ဘဲ ရှိနေသည်။ ။

ဆံပင်ကုတ်ဝဲနဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်မလေးရဲ့ စတိုင်လ်မျိုးတွေ ပျောက်၍ အလှကြီးလှ၊ ကြည့်မဝနိုင် အောင် ကျက်သရေ ရှိနေလိုက်တာ။

ငွေရည် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ...

ခု ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ...

သူ ဘာမှ မသိ။

ငွေရည်ကို ဘယ်မှာ နေလဲတောင် မေးလို့ မရ။ သက်ဦး မူလတန်းကျောင်းကြီးဆီ ပြန်ကြည့်မိသည်။ ။

မြတ်ကိုမင်းတဲ့ ...

ဖအေနဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူတဲ့ သား...

ဒီကလေး မွေးဖွားလာရတဲ့ အကြောင်းကို သူ ဘယ်လိုမှ နားမလည် နိုင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေး ဒီကျောင်းမှာ ရှိနေသမျှ ငွေရည်ကို သူ ထပ် ဆုံဖို့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ရှိပါသေးသည် ။

"လေးလေး"

"ဟင်"

"မြတ်ကိုမင်းရဲ့ မေမေက လေးလေးနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ"

"ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့"

"မီးမီးကတော့ အဲဒီအန်တီသားကို သိပ်မုန်းတာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မီးမီး၊ မီးမီးကို စလို့ လား"

"ဟင့်အင်း... သူ စရောက်ကတည်းက မီးမီး အဆင့်တစ် မရတော့ လို့ "

သက်ဦး မျက်နှာပျက်သွားမိသည် ။

"အဲဒါ မီးမီး သူ့ထက်တော်အောင် ကြိုးစားပေါ့ မီးမီးရယ်"

"မရဘူး လေးလေးရဲ့ ၊ မြတ်ကိုမင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ သင်္ချာတ အားတော်တာ၊ အင်္ဂလိပ်စာဆို လည်း မီးမီးတို့ စကားပြောတာမျိုးတွေ တောင် အင်္ဂလိပ်လို မွတ်နေအောင် ပြောတတ်တာ"

သက်ဦး ပင့်သက်ရှိုက်မိသည် ။

ဘုန်းမြတ်မင်း...

မင်း ငါ့ကို ခုထိနိုင်နေတုန်းပါလား။

"သားသားလေး တမင်အနိုင်ယူတာ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သူ မတော်လို့ ဒုတိယရတာ၊ အလကား ငညစ်မ"

"အို ... ဒီလို ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောရဘူး၊ သူ ဘာပြောပြော သားသားလေးက မဟုတ်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ခလုတ်တိုက်တိုင်း ဒေါသထွက်ရဘူး၊ မှောက်လျက်လဲလို့ ဒူးပြဲသွားတာကို မကြောက်တတ်ရဘူး၊ ဒီလို နောက်တစ်ခါ နာခဲ့ရင်လို့ တွေးပူပြီး ကိုယ့်ခြေလှမ်းတိုင်းကို သံသယဝင်နေမယ့်အစား ငါ နောက် တစ်ခါ ထပ်ပြီးအသုံးမကျတာမျိုး မဖြစ်ရဘူးဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်နဲ့ ရဲရင့်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားပီသတဲ့ လူ ဆိုတာ မိန်းမနဲ့ ပြိုင်ပြီး စိတ်မဆိုးတတ်ရဘူး၊ ရန်မဖြစ်ရဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်တာ မိန်းမနဲ့ နေရာလုတာပဲ"

"ဒါဆို သားသားလေးက သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ရတော့ဘူးလား၊ သူ့ကို စိတ်လည်း မဆိုးရတော့ ဘူးလား"

ရွဲ့မေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကယ့်ကို အံ့ဩဟန်လေးနဲ့ မေးတာမို့ ငွေရည် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ သားရဲ့ ၊ လူဆိုတာ စိတ်မဆိုးတဲ့ သူ ဘယ်သူရှိမှာ လဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးလေ၊ မိန်းမတွေထက် သည်းခံခွင့်လွှတ်တဲ့ စိတ်၊ သဘောထားကြီးနိုင်တဲ့ စိတ် အများ ဆုံးရှိသင့်တာပေါ့"

"သားသားလေး... သားသားလေးကို မစရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဆိုး

ဘူး၊ ရန်စရင်တော့ ထိုးမှာ ပဲ"

"သားရယ်"

ငွေရည် ဆုပ်ထားတဲ့ သားလက်သီးနုလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍
သက်ပြင်းသာ ချမိပါတော့သည်။ ။
